

інтонаційної культури є музичний образ, який забезпечує ефективність процесу виховання вокально-інтонаційної культури молодших школярів. Визначення музичного образу як засобу виховання вокально-інтонаційної культури молодших школярів виступають положення про те, що саме у кожному музичному образі представлені багатогранні інтонаційні відтінки почуттів, які можна передавати у співі. Кожний музичний образ має свій внутрішній зміст, який у процесі творчої роботи стає одухотвореним. Музичний образ – узагальнене віддзеркалення в музиці явищ дійсності та духовного світу людини (Л. Мазель, В. Медушевський, А. Сохор, В. Цуккерман, Б. Ярустовський). Музичний образ дає дітям можливість отримувати велику кількість вражень під час хорових занять (Н. Ветлугіна, В. Попов, В. Соколов та ін.), коли відбувається «перенесення» школяра у вокально-хоровий твір, який вони виконують, і внаслідок закону реальності почуттів (Л. Виготський) виникають емоційні переживання.

Основні висновки. Аналізуючи дослідження, присвячені даній проблемі, можна зробити висновок, що виховання вокально-інтонаційної культури молодших школярів буде більш ефективне, якщо:

- у процесі навчально-виховної роботи використовувати музичний образ як засіб найбільш ефективного впливу на виховання вокально-інтонаційної культури молодших школярів;

- доповнити навчальну роботу з музики позакласною роботою, використовуючи форму так названого “класу вокально-інтонаційної культури”, яка охоплює дітей з різним рівнем музичних здібностей.

ЛІТЕРАТУРА

1. Виготський Л.С. Психологія мистецтва / Л.С. Виготський. – М.: Педагогіка, 1987.

2. Чурікова О.Д. Особливості експериментальної програми виховання вокально-інтонаційної культури молодших школярів // Педагогіка і психологія формування творчої особистості: проблеми і пошуки: Зб.наук.пр. / Ред. Т.І. Сущенко. – Київ – Запоріжжя. – Вип. 19. – 2001. – С. 211 – 215.

3. Чурікова О.Д. Інтонаційна культура, як фактор духовного розвитку особистості учня // Педагогіка і психологія формування творчої особистості: проблеми і пошуки: Зб.наук.пр./ Ред. Т.І. Сущенко (відп.ред.) та ін. – Київ – Запоріжжя. – Вип. 15. – 1999. – С. 78 – 80.

Ярошенко Юлія,

студентка 4 курсу

факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв

Наук. керівник: **О. В. Мартиненко,**

к. пед.н., доцент (БДПУ)

ОСВІТНІЙ ВПЛИВ РЕПЕРТУАРУ ДИТЯЧИХ ХОРЕОГРАФІЧНИХ КОЛЕКТИВІВ

Робота керівника і колективу в цілому оцінюється за репертуаром, який виконує колектив. На думку О. Мартиненко, правильно підібраний репертуар дозволяє дітям не тільки закріплювати й удосконалювати

музично-рухові навички, реалізувати свої виконавські можливості і творчий потенціал, але і вирішує численні проблеми освітнього процесу [2, с. 200].

Аналіз літератури з теми дослідження (Л. Андрусенко, М. Боголюбська, Ю. Громов, Є. Конорова, В. Константиновський, Т. Хазанова, А. Шевчук та ін.) показав, що важливим завданням у роботі педагога з хореографії є створення репертуару репродуктивно-продуктивної спрямованості, під час засвоєння якого у дітей розвиваються навички відтворення рухів і фігур, традиційної взаємодії виконавців, можливості для формування сценічного досвіду, самовираження і творчого розвитку дитини.

Орієнтовна тематика дитячого репертуару для дошкільнят широко представлена в посібнику А. Шевчук «Дитяча хореографія» (2008 р.). Основу репертуару складають українські танці, що є достатньо актуальним в наш час («Кривий танець», «Плескач», «Коло-гопачок», «Два маки» та ін.) [4]. А. Тараканова в збірці «Танцюйте разом з нами» (2010 р.), представила практичний матеріал та записи масових і сучасних танців з музичним додатком [3].

На думку Л. Андрусенко, зневажання хореографами художнього досвіду, який було накопичено в дитячій танцювальній творчості впродовж багатьох років, обертається зниженням інтересу до традиційних танцювальних систем, втратою в хореографічних композиціях танцювальної образності, беззмистовністю, одноманітністю, відвертою формотворчістю, особливо в нових сучасних танцювальних напрямках і течіях (джаз-танець, танець-модерн, фрістайл, хіп-хоп та ін.), які на сьогодні є найпривабливішими для дітей [1]. Крім того, останнім часом у дитячих постановках простежується низький рівень духовних та культурних цінностей, відсутність навчальних та виховних основ, невідповідність тематичного та лексичного діапазону віковим здібностям дітей.

Мета – визначити шляхи роботи керівника дитячого хореографічного колективу над репертуаром.

На основі проаналізованої нами навчально-методичної літератури з питань теорії та методики роботи з дитячим хореографічним колективом» та власного досвіду роботи педагогом-хореографом в дитячому ансамблі естрадного танцю «МарЛен» м. Бердянськ, нами були визначені шляхи роботи керівника ДХК над репертуаром: 1) знання загальноприйнятих вимог щодо створення танцювального репертуару керівником ДХК; 2) включення в репертуар хореографічних постановок тематика яких має відповідати тематиці концертних програм міста (позашкільної установи, колективу); 3) включення в репертуар хореографічних постановок конкурсного характеру; 4) збереження хореографічних традицій та застосування танцювальних інновацій; 5) щорічний аналіз концертного репертуару з позиції його застосування в концертних програмах.

О. Мартиненко вважає, що складаючи репертуарний план, керівник дитячого хореографічного колективу має враховувати такі *вимоги*: ідейність (цінність основної думки хореографічної постановки, сучасна спрямованість, виховна значущість); художність; доступність (урахування вікових можливостей виконавців, інтересів та рівня їх хореографічної підготовки); виховна і пізнавальна цінність репертуару; відповідність

видової стилістики постановок напряму роботи колективу; різноманітність (наявність постановок різних за формами та жанрами); наявність сюжетної лінії та акторсько-ігрових елементів; оригінальність; наявність постановок з відображенням особливостей свого регіону; яскраве художнє оформлення (оригінальність костюмів, реквізиту) [2].

Отже, керівник дитячого хореографічного колективу має усвідомлювати, що концертний репертуар є основою освітньої-виховної і художньо-мистецької роботи колективу, а також ефективним засобом ідейного й естетичного впливу на глядача. Тому, він має чітко орієнтуватися в традиційних підходах до вибору дитячого танцювального репертуару, спиратися на новітні тенденції хореографічного мистецтва і дотримуватися індивідуального балетмейстерського стилю.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андрусенко Л. С. Детское хореографическое творчество в художественной культуре России XX-начала XXI в.в. : автореф. дис. на соискание уч. Степ. канд. искусств. : спец. 17.00.09 «Теория и история искусства» / Людмила Андрусенко. – С.-Петербург, 2008. – 32 с.
2. Мартиненко О.В. Теорія та методика роботи з дитячим хореографічним колективом : навч. посіб. / Олена Мартиненко. – Донецьк : ЛАНДОН-XXI, 2012. – 232 с.
3. Тараканова А. П. Танцюйте з нами. Навч.-метод. посіб. для вчителів хореографії (1-4кл.) і керівників хореографічних гуртків (початковий рівень) загальноосвітніх і позаш. навч. закладах. – Вінниця: НОВА КНИГА, 2010. – 160 с.
4. Шевчук А. С. Дитяча хореографія: навч.-метод. посіб. / Антоніна Шевчук. – Тернопіль: Мандрівець, 2016. – 288 с.